

Nebe za soumraku zchladlo. Vesnice tou dobou utichá, ačkoliv se nikdo nechystá spát. Noc ovládnou mrtví.

Vdova Fernstová zaváhala ve dveřích. Podívala se k vrchovinám, k prvním břízám na kopci nad vesnicí. K hřbitovu. Pohledem zavadila o staré piano. Nedohlédla by, samozřejmě, tak daleko, aby mohla mluvit o sešlém křídle, pokrouceném deštěm a zimou, ani o klávesách podobajících se vymláceným zubům, takže už zahrálo jenom několik nízkých tónů. Každý znal to piano pod svěšenými větvemi vrby před hřbitovní zdí. A každý znal *hudebníka*.

Z vrchovin zafoukal ledový říjnový vítr, seschlé listí škrábalo o dlažbu chodníčku. Vdova Fernstová zavřela dřevěná dvířka a zajistila je petlicí, a když se otočila do světnice, ve veřejích komůrky stálo dítě. Vzala syna do náruče, cípem zástěry mu otřela tváře a odnesla ho zpátky do prohřáté postýlky. Rozsvítla na komodě svíčku a v klíně rozevřela knížku pohádek. Stará vazba zapraskala.

První úder basu se přelil přes údolí jako studená mlha. Dnes pohádku nedočtou. Malý chlapec poslušně následoval matku ke dveřím světničky, počkal, až je zavře zvenčí, a sám pak zastrčil dvě petlice. Matka jako vždy poslouchala, až zapadne závora za druhými dveřmi. „Šikovný hoch.“ Pak zkontrolovala bednění na všech oknech. Zbytečná chlácholivá činnost.

Hudebník začínal chytat rytmus. Brzy budou vzhůru.

Dnes je důležitá noc. Vdova Parkinsonová ztratila veškerou odvahu v okamžiku, kdy ve spaní uřízla nebožtíku manželovi hlavu. Zítra budou zase o jednu slabší.

Rozhýbala napětí, které ji sevřelo v ramenu. Na ztuhlost bude dost času po smrti a slabost počká do rána.

Jdou.

Hudebník takhle uhodí do kláves, když začne skřípat písek pod náhrobními deskami.

Zase ji přepadla touha utéct. Děsivá a marná. Bezpečný svět je příliš daleko. Kůň by to možná dokázal, ale co s volem? Nikdo by se neodvážil bloudit lesnatou vysočinou po setmění. Spravedlivý Boží trest za osvobození se od nespravedlivých manželských strastí.

Piano hrálo úderný pochod a ženy v zapečetěném přítmí mohly tušit podle taktu, jak se mrtví blíží. Mladičká vdova Parkinsonová se jen schoulila u pece. Vdova Fernstová sevřela studenou rukou násadu lopaty.

Zpode dveří se vyvalil puch. Sladce nakyslý zápach hnijícího masa se lepil na mandle a nedal se polknout. Drahý přišel zasednout k večeři.

Ještě byl čas. Tragicky zesnulý Fernst párkrát zaklepe, pak se posadí na zápraží, jako to dělával, když se vracel z hospody.

Poprvé klepal něžně jako milenec. A ticho. Jen dráždivý zápach, který plnil malou světnici, nenechával vdovu Fernstovou na pochybách, že je stále za dveřmi.

Podruhé zabušil na dveře tak, jako to dělával zaživa. Surovost hodná notorického opilce.

Ticho řezalo do uší... až do dalšího *hudebníkova* tónu.

Ohlašovali by půlnoc, kdyby se někdo odvážil, a vdova Fernstová tou dobou myslela, že jí zkamení nohy a už se nehne. Mrtví nespíchlají. Když ne dneska, přijdou zas další noc.

Zaskřípalo dřevo. Dveře dopadly na chodníček a světnice vydechla puch do studené noci. Žena pookřála v čerstvém vzduchu a přiblížila se ze strany k veřejím. Sevřela lopatu oběma rukama a praštila vši silou postavu, která se belhala dovnitř. Násada zabrněla v rukou. Tělo se svalilo do listí.

Noc proťalo vysoké dívčí zavřeštění. Všechny ženy v tom okamžiku strnuly. Některá snad pronesla tiché *amen* za další padlou.

Nebožka Parkinsonová bude neškodný voják. Nemá se ke komu vracet, vždyť její vrah skončil už včera – její hebkou ručkou.

Před prahem vdovy Fernstové se mrtvé tělo po ráně lopatou zvedalo ze země. Vláčnými pohyby. Něco zapraskalo. V trávě zůstaly ležet ostrůvky rozměklé tkáně. Vrátil se hustý nasládlý puch smrti a vlhké hlíny. Ani v minutě skonu takhle nepáchl, a to dovede teplý závan vyvalených vnitřností silně zaškubat se žaludkem. Trhanými kroky zamířil zpátky ke dveřím.

Žena znovu udeřila. Kolem násady se najednou obemkla připravená ruka. Poučil se. Vytrhl jí lopatu z ruky. Musela svou zbraň pustit, aby ji nevyvlekl ven. Odhodil lopatu za sebe a znovu vykročil.

Vdova se rozběhla do světnice, hledala, čím by si pomohla. Kroky se sunuly po zápraží. Vítr zhasnul poslední svíci. V šeru šátrala kolem pece, až nahmatala rukojeť pánve. Příliš krátký nástroj pro ty slizké paže.

Modré šero prosvítající zvenčí zaclonila silueta. Pach rozkladu zaplnil místnost, až se žena zalykala. Tmou zasyčelo hluboké větření. Postava neomylně vykročila správným směrem, trhaně, pomalu, neodvratně. Něco vlhce mlasklo o podlahu.

Žena ohmatávala černý svět rychleji. Shodila ze stěny pohrabáče. Zařinčely o zem, ale nebyly tam, kam pro ně sáhla. Mrtvý se sunul blíž. Se stínem v zádech vyhrnula vrstvenou sukni a tápala prsty kolem sebe. Někde tady... Někde... Tady. Sevřela studený kov a mrštila jím po vetřelci – i pohrabáč je na ruční souboj krátký. Zbraň praskla o protější stěnu.

Předloktí se dotkla mrtvá ruka. Vyškubla se dřív, než ji stačil sevřít, kůže zvlhla mazlavou tekutinou. Zadržela dech a hodila druhým pohrabáčem. Fernst se ohnul v pase. Mrtvé to nebolí, ale těžko nesou úbytek hmoty. Sáhla po třetím železe, když vtom jí ruka padla na dřevěný násadec. Přitáhla si lopatu na chleba a oběma rukama máchla před sebe.

Náraz se jí pokusil vyrvat lopatu z ruky. Ve tmě zarámusily židle. Neváhala a zasadila další ránu. Už nečekala. Tupými údery zas a znovu srážela tlející horu masa k zemi. Roztřesená strachy i zimou, ale pevně na svých nohou.

Nad údolím se ozývali první ptáci. Úsvit nebyl daleko a teplota ještě klesla. Kouřilo se od úst. *Hudebníkovo* sólo ztrácelo na síle. Volal mrtvé zpátky do hlíny. Domů k červům.

Potrhaný umrlec se přestal zvedat. Natáhl ruku před sebe, zatínal kostnaté prsty do škvír v podlaze a posouval se k východu. Proti měkkému rannímu světlu se podlaha slizce leskla. Hnilobný mok se vsakoval do dřeva.

Vysílená žena klesla na kolena a počkala, až se úsvit rozvíje v celé své kráse.

Tak zase po setmění. Odpoledne každá z žen odklidí pozůstatky svých bližních a spraví dveře, aby byly připravené na další noc. Mizivá útěcha, ale kdo by čekal na příští návštěvu bez dveří. Na průvod mrtvých tyranů k prahům svých vdov.